

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-407/04
Бања Лука, 11.7.2006. године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Стевана Савића, као предсједника вијећа, Петра Бајића, Дарка Осмића, Драгослава Лукића и Виоланде Шубарић, као чланова вијећа, у правној ствари тужиље Е.-Л.-П. д.о.о. из З., коју заступа Р. Ј., адвокат из З., против тужене Н. В. А.Д. Ф. З., коју заступа Р. Л., адвокат из З., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље против пресуде Окружног суда у Б. Пж-120/03 18.8.2004. године, на сједници одржаној дана 11.7.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у З. Пс-81/02 од 14.7.2003. године, одбијен је тужбени захтјев тужиље за накнаду штете у износу од 121.255,16 КМ, са законском затезном каматом почев од 13.12.2001. године до исплате, уз накнаду трошкова спора у износу од 2.000 КМ, све у року од 8 дана од правоснажности пресуде под пријетњом извршења.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. Пж-120/03 од 18.8.2004. године, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужилца ревизијом побија другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијана другостепена пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење или да се другостепена пресуда преиначи тако што ће се жалба тужиоца уважити, првостепена пресуда преиначити и удовољити тужбеном захтјеву.

Одговор на ревизију није поднесен, нити се Републички јавни тужилац изјаснио о поднесеној ревизији (чл. 390. ст. 3. Закона о парничном поступку – «Службени лист СФРЈ», бр. 4/77 до 35/91, и «Сл. гласник РС» бр. 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП).

Ревизија није основана.

У тужби тужилац захтјевом тражи да му тужена накнади стварну штету у износу од 121.255,16 КМ са законском затезном каматом почев од 13.12.2001. године до исплате.

Овакав захтјев тужилац заснива на тврдњама: да је правоснажном пресудом Основног суда у З. Пс-65/00 од 5.10.2000. године обавезана тужена Ф. Б. из З. да тужилци плати 451.220,00 КМ, са законском затезном каматом, да је на основу ове пресуде као извршне исправе на приједлог тужиоца првостепени суд донио рјешење о извршењу број Ип-75/01 од 30.7.2001. године, ради наплате дуга у износу од 255.144,16 КМ, са законском затезном каматом, извршењем на новчаним средствима дужника код тужене банке која се води на његовом рачуну 555-006-0000312-937, које је рјешење о извршењу тужена примила од првостепеног суда 24.9.2001. године; да је на

наведеном рачуну дужника предузећа Б. из З. у моменту достављања наведеног рјешења о извршењу туженој било новчаних средстава у износу од 121.255,16 КМ, који тужена није пренијела на рачун тужиоца, као повјериоца, већ је тај износ до 13.12.2001. године пренијела трећим лицима, а наведени рачун дужника предузећа Б. из З. тужена је блокирала тога дана као и да до доношења првостепене пресуде по наведеном рјешењу о извршењу није спроведено извршење, јер на наведеном рачуну дужника из рјешења о извршењу нема новчаних средстава.

Наведеном захтјеву тужиле за накнаду стварне штете нижестепени судови нису удовољили, налазећи да тражени износ стварне штете тужилац може наплатити у покренутом извршном поступку против дужника предузећа Б. из З. и све док је у току извршни поступак против дужника тужилац није претрпио стварну штету на коју би имао право само ако се у извршном поступку утврди немогућност наплате износа који се тражи по рјешењу о извршењу.

Оваква одлуке је правилна.

Захтјев тужиоца је захтјев за накнаду штете услијед тога што тужена као банка, након што је примила рјешење о извршењу првостепеног суда Ип-75/01 од 30.7.2001. године није извршила пљенидбу износа од 121.255,16 КМ са рачуна дужника ЗДП Б. из З. Према становишту овог суда захтјев тужиоца је неоснован, јер у конкретном случају не постоје опште претпоставке за накнаду штете у смислу одредби чл. 154. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85 и 57/89, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 3/96 и 39/03, у даљем тексту: ЗОО). Да би се уопште могао поставити захтјев за накнаду штете потребно је да се остваре претпоставке из наведеног члана, а то је, у првом реду, да постоји на страни тужиле штета. Штета, према дефиницији из одредби чл. 155. ЗОО, представља умањење нечије имовине. Непоступање тужене према наведеном рјешењу о извршењу није код тужиле дошло до умањења имовине. Тужиле је рјешењем о извршењу дозвољено извршење у износу наведеном у том рјешењу, те ако пропустом радника тужене није скинуто са рачуна дужника износ који се захтјевом тражи у овом спору, тужила и даље за тај дио има потраживање према свом дужнику. Услијед тога тужилац као тражилац извршења може у извршном поступку тражити да се извршење спроведе у границама одређеним у рјешењу о извршењу у смислу одредби чл. 39. Закона о извршном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 59/03 и 85/03).

Према томе, нема основа за захтјев за накнаду штете јер нема основне претпоставке, а то је штета на страни тужиле.

Остали наводи у ревизији без утјецаја су на законитост и правилност другостепене пресуде.

Из реченог произилази да побијана пресуда нема недостатака на које указује ревизија тужиле, односно на које овај суд пази по службеној дужности. Сходно томе, на основу одредби чл. 393. у вези с одредбом чл. 386. ЗПП и чл. 456. ст. 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03, 85/03 и 47/05) одлучено је као у изреци.

Предсједник вијећа
Стеван Савић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић